

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/110/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115224336
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2115224336.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, Trnava, IČO: 36 743 275, proti žalovanému: N. W., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XX, O., zastúpenému JUDr. Dušanom Slaninom, advokátom, so sídlom Horné bašty 25, Trnava, o zaplatenie 850 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 13. októbra 2017, č.k. 18C/446/2015-162, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 850 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 425 eur od 26.2.2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 425 eur od 26.10.2013 do zaplatenia, a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 100 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 116, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1 a § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 59a ods. 1, 3, 4 a 5 Obchodného zákonníka, ako aj § 70 ods. 1 a 2 zákona č. 162/1995 Z.z. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobcovi v konaní nesvedčí aktívna vecná legitímácia, a preto je potrebné žalobu ako podanú aktívne nelegitimovaným subjektom zamietnuť. V konaní nebolo sporné a súdu je tiež známe z jeho úradnej činnosti (z iných konaní vedených medzi sporovými stranami), že spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok v tomto konaní, nadobudol žalobca od osoby blízkej spoločníkom a konateľom (ich otca). Súčasne z verejne dostupných registrov - Zbierka listín obchodného registra (čl. 155), jasne plynie, že pri uzavretí kúpno-predajnej zmluvy o prevode nehnuteľností nebol uložený žiaden znalecký posudok do zbierky listín. Uvedené tvrdenia žalobca nespороval, len tvrdil, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností na základe rozhodnutia štátneho orgánu, pričom rozhodnutie je právoplatné. Takéto rozhodnutie môže byť podľa žalobcu zmenené len príslušným štátnym orgánom, ktorému prísluší rozhodovanie vo veciach katastra alebo na základe rozhodnutia súdu. Do súčasnosti žiadne také rozhodnutie nebolo vydané. Aktívna legitímácia žalobcu tak podľa žalobcu vyplýva z rozhodnutia katastrálneho úradu o povolení vkladu a jeho zápise v katastri nehnuteľností. Žalobca taktiež dôvodil, že kúpil podiel na predmetných nehnuteľnostiach v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, ktorými sú i realitná činnosť, prenájom nehnuteľností. Takýto výkon činností predmetov podnikania je obsahom pojmu obvyklý obchodný styk, pri ktorom sa neuplatňujú obmedzenia vyplývajúce z § 59a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Žalobca

ako podnikateľský subjekt pôsobiaci na realitnom trhu má za to, že kúpna cena zodpovedala v danom čase a priestore trhovej cene. Súd však konštatoval, že kúpna zmluva o prevode nehnuteľností (čl. 119), ktorých by žalobca mal byť podielovým spoluvlastníkom, nikdy nenadobudla právnu účinnosť, t.j. aj keď žalobca tvrdí, že je vlastníkom, resp. spoluvlastníkom (je zapísaný v katastri nehnuteľností), reálne ním nie je, nakoľko neúčinná zmluva, t.j. zmluva, ktorá nevyvoláva právne účinky, nemôže byť podkladom na prevod vlastníckeho práva, a to bez ohľadu na to, že ako žalobca uvádzal, nebola vyslovená jej neplatnosť (rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 8C/108/2010 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/66/2011-194). Nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam prebieha v slovenskom právnom poriadku dvojfázovo, keďže je potrebný platný a účinný nadobúdaci titul (v tomto prípade zmluva), ku ktorému musí pristúpiť tzv. modus, ktorým je vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Ak niektorá z týchto dvoj zložiek nie je celkom naplnená (v tomto prípade bola zmluva neúčinná), k nadobudnutiu vlastníckeho práva nedôjde. V tomto konaní tak bola vyvrátená materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností v súlade s § 70 katastrálneho zákona. Súd uviedol, že názor žalobcu o vyvrátenosti jeho spoluvlastníckeho práva len rozhodnutím štátneho orgánu, ktorému prislúši rozhodovanie vo veciach katastra alebo na rozhodnutím súdu vo veci samej, sa nemôže presadiť, nakoľko v rozhodovacej praxi súdov často nastáva zistenie, že materiálna publicita katastra sa preukáže ako vyvrátená, ako v tomto konaní, pričom samotný katastrálny zákon predpokladá dôkaz o opaku, pričom to nemusí byť nevyhnutne súdne, či iné rozhodnutie. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že pri nadobudnutí nehnuteľností išlo o bežný obchodný styk, súd uviedol, že uvedenú skutočnosť vzhľadom na charakter prevodu, jeho hodnotu, nemožno bez ďalšieho považovať za bežný obchodný styk, pričom uvedené tvrdenie vôbec nepreukazuje výpis zo živnostenského, prípadne obchodného registra, ktorý žiadnym spôsobom nepreukazuje, či spoločnosť reálne vyvíja dotknutú činnosť, alebo ide len o zápis predmetu činnosti pro forma. Na preukázanie podnikania žalobcu v oblasti realít nestačí skutočnosť, že v súčasnosti (po ôsmich rokoch od domnelého nadobudnutia nehnuteľnosti) sa žalobca snaží podiel na nehnuteľnosti prediť za drahšie (180.000 eur), pričom rozdiel v obstarávacej a predajnej cene bude zisk. Takýto prevod nehnuteľností by žalobca musel robiť opakovane a často, viackrát do roka, aby sa tento prevod mohol považovať za bežný obchodný styk. Uvedené pravidelné obchodovanie s nehnuteľnosťami vôbec nebolo tvrdené ani preukázané. Základné imanie spoločnosti žalobcu (podľa výpisu zo obchodného registra žalobcu čl. 6) bolo vo výške 6.640 eur a kúpna cena za spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach (podľa kúpnej zmluvy čl. 119) predstavovala 94.000 eur, t.j. viac ako 14-násobok hodnoty základného imania. Súd má na základe vyššie uvedeného za to, že sú splnené všetky podmienky na aplikáciu ust. § 59a ods. 1 až 5, účinných v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktoré ustanovenia majú kogentný charakter a ich aplikáciu nemožno výlúčiť, spôsobujúce, že nenastali právne účinky zmluvy, ktoré právny poriadok predpokladá a nemohlo tak dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na kupujúcu spoločnosť, čím sa žalobca nestal podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností. Zo znenia uvedených ustanovení Obchodného zákonníka nie je možné ani teleologickým výkladom vyvodiť záver, že neúčinnosť zmluvy ako priamy dôsledok nedodržania zákonom predpokladaného postupu nastáva iba v prípade, že dôjde k poškodeniu nadobúdacej spoločnosti na jej úkor, alebo na úkor prípadných veriteľov. Pokiaľ by úmyslom zákonodárcu bolo vyvolať tento následok len v prípade, že hodnota predmetu zmluvy nebola v zmluve stanovená na základe znaleckého posudku, bol by to takto do textu právnej normy uviedol, čo sa však nestalo. Ak potom subjekt označený na strane žalobcu nie je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, nemôže byť žalobca nositeľom aktívnej vecnej legitímácie. K obdobnému záveru o nedostatku vecnej legitímácie žalobcu v konaní z uvedeného dôvodu (neúčinnosti kúpnej zmluvy o prevode predmetných nehnuteľností) dospel tunajší súd vo viacerých konaniach (čl. 40 - rozsudok tunajšieho súdu č.k. 8C/152/2015-113, čl. 120 - rozsudok tunajšieho súdu č.k. 17C/95/2012-513, čl. 128 - rozsudok tunajšieho súdu č.k. 7Cb/2/2012-652). K poukazu žalobcu na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo/3986/2009, súd uviedol, že ho nie je možné na tento prípad aplikovať, a to najmä z dôvodu odlišnosti úpravy predmetnej otázky v Českej republike a na Slovensku, keď ust. § 196a ods. 3 českého Obchodného zákonníku nebolo totožné s ust. § 59a Obchodného zákonníka, kde v českom Obchodnom zákonníku bola v §196a ods. 3 zakotvená povinnosť stanoviť hodnotu prevádzaného majetku na základe posudku znalca menovaného súdom, bez špecifikácie konkrétnej sankcie za nedodržanie tejto povinnosti. Kým teda v českom obchodnom zákonníku priama sankcia nebola uvedená a neplatnosť takejto zmluvy sa posudzovala iba s pohľadom na ďalšie ustanovenia obchodného a občianskeho práva, slovenský Obchodný zákonník priamo a jednoznačne uzákonil neúčinnosť zmluvy ako následok nedodržania zákonom presne špecifikovaného postupu. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný bránil žalobcovi v prístupe na nehnuteľnosti, čím sám zmaril vyhotovenie znaleckého posudku, súd uviedol, že pri prevode spoluvlastníckeho podielu je na zodpovednosti strán uzatvárajúcich určitý scudzovací právny úkon naplniť nevyhnutné predpoklady

platnosti a účinnosti tohto právneho úkonu zakotvené v ustanoveniach právnych predpisov, pričom za účelom ich naplnenia majú ako spoluvlastníci pri prípadnej (tvrdenej) nespolupráci iného spoluvlastníka k dispozícii viacero inštitútov právnej ochrany (vyplývajúcich z oprávnení spoluvlastníka nehnuteľnosti). Odôvodňovanie nenaplnenia kogentných ustanovení Obchodného zákonníka neposkytnutím súčinnosti druhého spoluvlastníka tak nemôže obstať. Z uvedených dôvodov súd žalobu ako podanú aktívne vecne nelegitimovaným subjektom zamietol. Ak by žalobu nezamietal z tohto dôvodu, zamietol by ju z dôvodu, že nárok žalobcu, ak by bola preukázaná jeho dôvodnosť, by súd posudzoval ako bezdôvodné obohatenie, ktorý nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je v celom rozsahu premlčaný, nakoľko je uplatnený na súde po viac ako dvoch rokoch od vzniku bezdôvodného obohatenia (reálne by vzniklo dňom výplaty nájomného na účet prenajímateľa - podľa výpisov pohybov na účte čl.22 by to bolo 17.1.2013 a 16.9.2013) a od kedy sa žalobca o ňom dozvedel (žalobca mal vedomosť o najneskoršom termíne splatnosti nájomného v zmysle zmluvy o odplatnom prenájme priestorov od 7.6.2012), pričom žalovaný sa premlčania dovoľal. Svoje pôvodné tvrdenie, že žalobca sa dozvedel o skutočnostiach potrebných pre uplatnenie nároku zo zápisnice zo dňa 15.11.2012 neskôr žalovaný upravil tak, že žalobca sa o podstatných skutočnostiach a obsahu zmluvy o odplatnom prenájme nehnuteľností dozvedel už dňa 7.6.2012, čo potvrdzuje odtlačok dátumovej pečiatky na zmluve čl. 9 (ktorá bola prílohou návrhu žalobcu, ktorou odôvodňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia) v deň keď si žalobca túto prevzal na súde. Uvedené tvrdenie o prevzatí predmetnej zmluvy v daný deň žalobca nepoprel, a preto ho súd považuje za nesporné, a tak mal za to, že o podstatných skutočnostiach pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel už v deň 7.6.2012. V uvedenej zmluve je ako deň splatnosti nájmu dohodnutý najneskôr 25. deň kalendárneho mesiaca. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že k premlčaniu došlo už uplynutím dňa 8.6.2014 (t.j. dva roky po oboznámení sa s obsahom nájomnej zmluvy), ale v určení dátumu uplynutia premlčacej doby vychádzal z podstaty bezdôvodného obohatenia, kedy subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako k samotného bezdôvodnému obohateniu dôjde (kedy vznikne), a súčasne prihliadal na žalobcovu vedomosť o najneskoršom termíne splatnosti nájomného. Žalobca sa bránil uvedením tvrdenia, že v skutočnosti sa o okolnostiach podstatných pre uplatnenie nároku dozvedel až zo zmluvy doručenej mu v konaní 13C/195/2012 (čl. 101,102), v ktorej (skoršie datovanej) zmluve je však uvedený ešte skorší dátum splatnosti nájomného (do 15. dňa v mesiaci). Žalobcovi bolo nesporne zrejme už v roku 2012 (z prevzatej zmluvy čl. 9 ako i z konania 7Cb/2/2012) na základe akej zmluvy a aké nájomné žalovaný poberá. Súd konštatuje, že nárok žalobcu nie je žiaden špecifický nárok s trojročnou premlčacou dobou, ale štandardný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (súd tu poukazuje napr. na rozsudok NS ČR z 27.3.2008 sp. zn. 33Odo/103/2006). V zmysle uvedeného má súd za to, že žalobca vedel o dni splatnosti pohľadávky na nájomnom už 7.6.2012, pričom subjektívna premlčacia doba v prípade nájomného za mesiac január 2013 uplynula najneskôr dňom 25.1.2015 (žalobca vedel, že nájomné bude zaplatené najneskôr dňa 25.1.2013) a v prípade nájomného za mesiac september 2015 dňom 25.9.2015 (žalobca vedel, že nájomné bude zaplatené najneskôr dňa 25.9.2013). Žaloba bola na súd podaná dňa 30.9.2015. K argumentom žalobcu, že priebežne posielal žalovanému množstvo výziev ohľadom usporiadania vzťahov pri užívaní spoločnej veci, ktoré výzvy obsahovali uplatnenie nároku na odplatu za nadužívanie spoločnej veci žalovaným, a teda nárok žalobcu bol u žalovaného uplatnený v rámci akejkoľvek premlčacej doby, súd uvádza, že pri premlčaní ide o kvalifikované uplynutie zákonom stanoveného času (premlčacej doby), ktorého následkom je nemožnosť veriteľa domáhať sa premlčaného práva súdnou cestou, resp. byť v súdnom konaní začatom po uplynutí premlčacej doby úspešný, pokiaľ dlžník vznesie tzv. námietku premlčania, a teda uplatnenie nároku u žalovaného (nie na súde), nemá v tomto prípade z hľadiska inštitútu premlčania právnu relevanciu. K tvrdeniu žalobcu, že jeho nárok sa premlčuje v desaťročnej premlčacej dobe, nakoľko išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie považuje súd za potrebné uviesť, že aj ak by žalobca preukázal úmysel žalovaného (čo sa nestalo), v prípade zákonom stanovenej desaťročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 107 ods 2 Občianskeho zákonníka ide o objektívnu premlčaciu dobu, ktorú však v tomto prípade predchádza premlčacia doba subjektívna ustanovená v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá ku dňu podania žaloby už márne uplynula. Subjektívna premlčacia doba sa môže uplatniť len v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby a skončí najneskoršie s ňou, v tomto prípade sa skončila skôr ako objektívna premlčacia doba a jej uplynutím je právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané. Z uvedených dôvodov súd nevykonával ďalšie žalobcom navrhované rozsiahle dokazovanie (spisom tunajšieho súdu sp. zn. 37C/100/2012, žalobou právneho predchodcu žalobcu o usporiadanie majetku združenia sp. zn. 15Cb/52/2010, žalobou v spise sp.zn. 13C/195/2012 o vypratanie nehnuteľnosti, vykonaním obhliadky spoločnej veci, zásielkami od žalobcu pre žalovaného za obdobie od 27.8.2010 do 2.5.2013 (čl. 55-89), zápisnicami z pokusu o vstup z 1.2.2011 na nehnuteľnosti,

zápisnicou o priebehu vstupu z 19.2.2011 na nehnuteľnosti, listom právneho zástupcu žalovaného právneho zástupcovi právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11.11.2009, spisom 7Cb/2/2012 a dôkazmi doň vloženými žalobcom, čl. 103 spisu, zmluvou o poskytovaní právnej pomoci z 31.12.1995, Dodatkom č. 1 k zmluve o poskytovaní právnej pomoci z 31.12.1995, Zápisom z rozdelenia Združenia podnikateľov B. - zo dňa 31.5.2006, znaleckým posudkom z roku 2005 a 2016, ktorý navrhol predložiť žalovaným a výsluchom svedkov za účelom preukázania nadužívania T. B. st. a Ing. X. B.), nakoľko by nemalo vplyv na rozhodnutie súdu v danej veci, keď najmä nebol preukázaný základný predpoklad úspešnosti žaloby, a to aktívna legitímácia žalobcu, a súčasne nárok by bol aj tak premlčaný, a tak vykonávať akékoľvek ďalšie dokazovanie by nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi stranami sporu rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko bol v konaní plne úspešný, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Namietol, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe právneho názoru, že žalobca nemá procesnú legitímáciu, ktorý bol prevzatý z rozsudkov Okresného súdu Trnava č.k. 8C/152/2015-113, 17C/95/2012-513 a 7Cb/2/2012-652, pričom ani v jednom konaní nebolo rozhodnuté vo veci samej. Poukázal na to, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8C/108/2010 bola zamietnutá žaloba o neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu T. B., v ktorom ako dôvod bolo uvedené, že v danom prípade nešlo o vzťah medzi blízkymi osobami, a teda napadnutým rozsudkom súd rozhodol v rozpore s citovanými rozhodnutiami. Poukázal tiež na to, že pokiaľ súd rozhodoval na základe prevzatého právneho názoru z konania vedeného pod sp. zn. 8C/152/2015, tak v tomto konaní súd rozhodoval v čase práceneschopnosti konateľa konajúceho v mene žalobcu v danom konaní napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania, a teda súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietol tiež, že súd nerešpektoval právoplatné rozhodnutie iného orgánu štátnej moci oprávneného rozhodnúť o právoplatnosti kúpno-predajnej zmluvy a tým aj o jej účinnosti. Uviedol, že procesné postavenie strán skúma súd ex offo, pričom otázka procesnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, bola už vo viacerých predchádzajúcich konaniach preskúmaná, pričom procesná legitímácia vyplývajúca z uzavretej kúpnej zmluvy nebola spochybnená. Namietol tiež, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými malo byť preukázané nadužívanie spoločnej veci žalovaným, dodržanie ustanovení Obchodného zákonníka v prípade prevodu podielu na nehnuteľnostiach, svojvoľné bránenie žalovaným žalobcovi v užívaní spoločných nehnuteľností, nedôvodnosť uplatnenia námietky premlčania a nesúlad konania žalovaného s platným právom a tým porušovanie práv žalobcu. Nesúhlasil s názorom žalovaného o neužívaní spoločných nehnuteľností nad rozsah spoluvlastníckeho podielu z dôvodu, že spoločné nehnuteľnosti sú reálne rozdelené, nakoľko tento nemá základ. Mal za to, že predmetnú kúpno-predajnú zmluvu uzavreli ako predávajúci (živnostník) T. B. a ako kupujúci žalobca (obchodná spoločnosť), ktoré sú podnikateľské subjekty v zmysle Obchodného zákonníka, pričom predmetom zmluvy boli komerčné nehnuteľnosti určené na podnikateľskú činnosť. Žalobca ako kupujúci kúpil spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach v rámci výkonu činností zapísaných ako v živnostenskom registri, tak i v obchodnom registri. Súčasne bol žalobca zúčastnený aj na ďalších obchodoch s nehnuteľnosťami, vďaka ktorým sa vysporiadali vlastnícke vzťahy pri dotýčajúcich nehnuteľnostiach, tak sa podarilo predísť ďalším súdnym konaniam. Žalobca v oblasti nehnuteľností začal podnikáť a do súčasnosti v podnikaní pokračuje, čo bolo potvrdené vo viacerých konaniach, a to aj zo strany žalovaného, že žalobca chce túto nehnuteľnosť predať. Poukázal na to, že otázka platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy bola viacnásobne posudzovaná, a to správou katastra príslušného katastrálneho úradu pri vklade do katastra nehnuteľností, Policajným zborom SR v konaniach, v ktorých boli preverované údajné trestnoprávne okolnosti uzavretia predmetnej zmluvy, Daňovým úradom Trnava, pri posudzovaní otázky obvyklosti stanovenej ceny, Okresným súdom Trnava v konaniach o relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy a absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ako aj Krajským súdom v Trnave v konaniach na druhom stupni. Skutočnosť, že predávajúci je z občianskeho hľadiska blízkou osobou konateľom, bola známa vo všetkých konaniach, pričom na uvedenú skutočnosť poukazoval žalovaný. Bol toho názoru, že ust. § 59a Obchodného zákonníka je vykladané v rozpore so zámerom a úmyslom zákonodarcu.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. K žalobcom namietaným rozhodnutiam Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/108/2010 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/66/2011 uviedol, že ani v jednom rozhodnutí sa súd nezaoberal otázkou absolútnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, ale len otázkou porušenia predkupného práva žalovaného. Tvrdenie žalobcu, že právoplatné rozhodnutia akéhokoľvek orgánu štátnej moci dokáže konvalidovať neplatnosť resp. neúčinnosť právneho úkonu nastávajúcich ex offio nemá oporu v žiadnom z platných predpisov a samo o sebe je absurdným prekrúcaním tak skutkového, ako aj právneho stavu. Pokiaľ súd v predmetnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu legitímáciu, bolo akéhokoľvek dokazovanie v predmetnej veci v rozpore so zásadou hospodárnosti a efektívnosti súdneho konania. Považoval za legitímne a odôvodnené nepripustenie navrhnutých dôkazov, ktoré k predmetu sporu nemali čo preukázať a už vôbec nie skutočnosti týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Pokiaľ sa žalobca podľa svojich tvrdení od roku 2009 neúspešne domáha užívania spoločnej veci voči druhému podielovému spoluvlastníkovi, je celkom zrejmé, že spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach nekupoval za účelom bežného obchodného styku v rámci svojej údajnej obchodnej činnosti na trhu s realitami. Žalobca pojem bežný obchodný styk začal v súvislosti s kúpou spoluvlastníckeho podielu spomínať až po pojednávaní dňa 2.12.2016 v konaní sp. zn. 8C/152/2015, na ktorom súd zistil, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 59a Obchodného zákonníka. Podľa názoru žalovaného za bežnú realitnú činnosť možno len ťažko považovať vykupovanie spoluvlastníckych podielov od rodinných príslušníkov konateľov obchodnej spoločnosti.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 18C/446/2015 je zaplatenie 850 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý určuje, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný, ak je nositeľom uplatneného práva a žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, keď má skutočne povinnosť, ktoré splnenia na ňom navrhovateľ domáha alebo ktorá mu má byť určená.

10. Žalobcom uplatnený nárok má v zmysle konštantnej judikatúry právny základ vo vzťahu medzi spoluvlastníkmi v zmysle § 136 ods. 1 a § 137 ods. 1 OZ (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 277/2009 a 6 Cdo 184/2010), v dôsledku čoho sa ho môže domáhať len podielový spoluvlastník voči inému podielovému spoluvlastníkovi. Predpokladom aktívnej legitímácie žalobcu na uplatnenie tohto

nároku teda je, aby bol sám podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti, preto sa súd prvej inštancie správne zameril na skúmanie tejto otázky.

11. Súd prvej inštancie správne pri posudzovaní aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby vychádzal i z rozhodovacej činnosti tak Okresného súdu Trnava, ako i Krajského súdu v Trnave, keď predmetom konaní vedených na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7Cb/2/2012 a 8C/152/2015 boli obdobné nároky žalobcu, pričom rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 7Cb/2/2012-652 zo dňa 19.1.2017 bola žaloba žalobcu zamietnutá, ktorý rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 31Cob/71/2017-720 zo dňa 15.8.2018 potvrdený a rovnako rozsudkom č.k. 8C/152/2015-113 zo dňa 16.12.2016 Okresný súd Trnava zamietol žalobu žalobcu, ktorý rozsudok bol zo strany Krajského súdu v Trnave rozsudkom č.k. 23Co/269/2017-157 zo dňa 20.8.2018 potvrdený. V oboch konaniach súdy dospeli k rovnakému záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s prihliadnutím na ust. § 59 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka.

12. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že spoločníci žalobcu a T. B. sú navzájom blízkymi osobami v zmysle § 116 OZ, pričom ak žalobca ako spoločnosť s ručením obmedzeným nadobúdal kúpnu zmluvu zo dňa 22.12.2006 spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2-ice na nehnuteľnostiach od T. B., nadobúdal ho do osoby blízkej svojmu spoločníkovi. Pretože základné imanie žalobcu k uvedenému dňu predstavovalo 6.640 eur a cena, ktorú mal za tento podiel zaplatiť, bola 94.000 eur, nadobúdal ho celkom zreteľne na základe zmluvy za protihodnotu vyššiu než 10% základného imania. Tým sú jasne naplnené podmienky § 59a ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka, ktoré jasne vyžadujú, že táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr ako bude uložená do zbierky listín. Preto táto zmluva nemohla nadobudnúť účinnosť, takže nemohli nastať jej právne účinky a žalobca teda nemohol na jej základe nadobudnúť spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach od T. B..

13. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že táto zmluva nebola uzatvorená v rámci bežného obchodného styku, kedy by sa na ňu podľa § 59a ods. 4 Obchodného zákonníka citované ustanovenia nevzťahovali. Pre posúdenie, či zmluva je uzatvorená v rámci bežného obchodného styku, je potrebné posúdiť, či spoločnosť bežne uzatvára zmluvy daného typu, teda či určitá zmluva svojim predmetom a rozsahom nevybočuje z rámca obchodov, ktoré spoločnosť pravidelne realizuje. Aj zmluva o nadobudnutí nehnuteľnosti teda môže byť uzavretá v rámci bežného obchodného styku, ak spoločnosť bežne nadobúda porovnateľné nehnuteľnosti v porovnateľných hodnotách, a tým realizuje svoj podnikateľský účel (dosahovanie zisku). Naopak, nadobudnutie nehnuteľnosti nie je súčasťou bežného obchodného styku, keď sa v tejto nehnuteľnosti v budúcnosti má vykonávať podnikateľská činnosť, ak takéto nadobudnutie je jednorazové a pre spoločnosť neobvyklé svojou hodnotou alebo predmetom. Žalobca tak mal dokázať, že obchody podobné zmluve z 22.12.2006 uzatváral pravidelne a bežne, čím by bolo dokázané, že táto zmluva bola uzavretá v rámci bežného obchodného styku. Bolo potrebné dať za pravdu žalovanému, že za bežnú realitnú činnosť možno len ťažko považovať vykúpanie spoluvlastníckych podielov od rodinných príslušníkov konateľov (spoločníkov) obchodnej spoločnosti.

14. Nebola právne relevantnou námietka žalobcu, že údajne mu bolo postupom súdu prvej inštancie v inom súdnom konaní znemožnené, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/152/2015), čo môže mať relevanciu len v predmetnom súdnom konaní.

15. Súd prvej inštancie tiež odôvodnil, prečo nevykonal ďalšie žalobcom navrhnuté dôkazy, keď i podľa odvolacieho súdu by vykonanie týchto dôkazov nemalo vplyv na rozhodnutie súdu v danej veci.

16. Nesprávna je argumentácia žalobcu prejudiciálnou povahou rozhodnutia správy katastra v zmysle § 194 CSP, keď rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu (rovnako i ďalšie žalobcom udávané rozhodnutia PZ SR a Daňového úradu Trnava) nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný čo do posúdenia otázky platnosti a účinnosti zmluvy. Posudzovanie občiansko-právnych a obchodno-právnych otázok platnosti a účinnosti právnych úkonov patrí v prvom rade do právomoci súdov, v dôsledku čoho nemôže ísť o otázku, o ktorej rozhodovať patrí inému orgánu verejnej moci v zmysle § 194 ods. 1 CSP.

17. V záujme procesnej ekonomiky a hospodárnosti konania bolo nadbytočným zaoberať sa vzhľadom na záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie ďalšími predpokladmi žalobou uplatneného nároku.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

20. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

21. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

22. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

23. Z dôvodu, že odvolacie dôvody neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadať z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd správne o tomto nároku rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).